

Prøv deg som sjelesørger II

Her kommer den andre avdelingen med sjelesorgoppgaver.

Oppgavene er gitt i form av 6. korte brev.

Studer brevene ett for ett og prøv å gjøre deg noen tanker om følgende:

- a) Hva er egentlig hovedproblemet/problemene hos brevskriveren?
- b) Hvilke følelser tror du preger brevskriveren?
- c) Har du noen tanker om hvordan du kan hjelpe brevskriveren?
- d) Tror du brevskriverens problemer er av den sorten som kan helbredes, eller kan de bare lindres, eller må brevskriveren lære å leve med dem

Brev A.

Kjære Petter.

Takk for kortet du sendte. Det varmet.

Som om det ikke var nok at far døde plutselig for snart tre måneder siden, ble den aller beste kameraten min, Erik, drept i en trafikkulykke her om dagen. Jeg føler det nesten som om jeg er i trance ennå.

Hvor er egentlig Gud når slikt skjer? Før syntes jeg det var godt å be og utøse sitt hjerte. Nå føler jeg det tomt. Noe svar får jeg ikke, universet er taust. Siden jeg ble en kristen for fire år siden, tror jeg ikke jeg har hatt mange tvilende tanker. Men det siste halve året har de kommet stadig vekk. Livet virker både meningsløst og urettferdig. I går bannet jeg til og med helt bevisst og i fullt sinne. Det var like før jeg bestemte meg for å klare meg uten Gud og kristendommen.

Det er ikke det at jeg ikke ønsker å være en kristen (det tenker jeg i alle fall i dag). Men når tvilen herjer som verst med meg, begynner jeg å lure på om Gud er langt borte fra meg fordi jeg har falt fra og forspilt min sjanse til evig liv.

Jeg har jo ikke blitt noe særlig bedre eller frommere de siste fire årene. Jeg tenker fortsatt mest på meg selv. Jeg bryr meg ikke om at vennene mine kan gå fortaapt fordi jeg er så feig at jeg ikke tør å vitne for dem. Jeg har ikke engang vitnet for Erik. Jeg griper meg stadig i å lyve bare fordi jeg vil slippe lettvent eller fordi jeg ønsker å gjøre meg selv til en litt mer spennende person. Far har jeg vel stort sett vært sint på de siste årene. Selvsagt bekjenner jeg dette for Gud - når jeg en sjelden gang husker på det. Men det blir et ynkelig kristenliv. Dersom Gud har gitt meg opp, kan jeg faktisk godt forstå ham.

Vel, nå vet du litt om hvilken tilstand jeg er i. Har du noen gode råd å gi meg, skal jeg lese dem med stor interesse.

Masse hilsen fra

Jon.

Brev B.

Kjære Anette.

Det begynner å bli et par år siden vi var på team sammen, men jeg regner med at du husker meg. I alle fall er jeg glad og takknemlig for at du var lederen vår.

Jeg synes jeg har hatt det bra disse årene etter teamperioden. Veldig bra. Men i det siste har jeg fått mer og mer dårlig samvittighet på grunn av et par synder jeg sliter med. Det er akkurat som om Gud stadig minner meg på at jeg ikke bare kan godta dem. I teamperioden var det så mye som foregikk at jeg klarte å holde disse tingene på avstand. Det går ikke så bra nå når jeg bor på hybel hjemme hos familien min.

For det første: Jeg blir veldig fort sint på far. Jeg er inderlig glad i ham. Men det skal ingenting til før vi begynner å krangle. Jeg blir hissig, skjeller ham ut og begynner å gråte. Så bestemmer jeg meg for at dette aldri skal skje igjen. Og neste gang jeg kommer hjem, er det nettopp dette som skjer - jeg vet ikke for hvilken gang.

For det andre: Jeg er misunnelig. Når noen får noe, opplever noe fint eller er flinkere enn meg, blir jeg stiv og kald. Jeg snakker i alle fall ikke til andre om det. Derimot er jeg fantastisk flink til å baktale folk når jeg har noe ufordelaktig å si om dem. Jo da, jeg vet at mange har det sånn, men det hjelper ikke meg. Jeg vil ut av det! (tror jeg)

Det at Gud lover oss seier over synd, har blitt veldig godt for meg i det siste. Av og til har jeg en følelse av at de kristne lederne her på stedet tenker helt annerledes om dette. Når de snakker om at vi fremdeles er bunnfordervede syndere, får jeg en følelse av at de har sluttet å forvente at vi skal vokse som kristne. Det er derfor jeg skriver til deg. Jeg tror du forstår meg.

Ser fram til å høre fra deg.

Masse hilsen fra

Liv.

Brev C.

Til "postkassa".

Jeg har et problem jeg nesten ikke tør skrive om: Jeg klarer ikke å la være å kjøpe pornoblader. Jeg kjøper dem, leser i dem - og får så dårlig samvittighet at jeg brenner dem umiddelbart og lover meg selv at jeg aldri skal kjøpe flere. Det skjer ca en gang i uka.

En gang klarte jeg å la være i en hel måned, men det er personlig rekord på i alle fall tre år.

Jeg vet at det er galt. Etter hvert har jeg så mange bilder inne i hodet mitt at jeg føler det som om hele tankelivet mitt er forstyrret. Forholdet mellom mann og kvinne skulle være noe fint og godt noe, men jeg trekker det stadig ned i skitten. Jeg er både sint på og fortvilt over meg selv. En gutt på 19 skulle klare å styre unna sånne banale fristelser.

Har du noe godt råd å gi meg i denne situasjonen? Jeg må innrømme at jeg ikke har noe særlig tro på at du kan hjelpe, men jeg vil i alle fall spørre.

Det verste er at jeg er formann i Ungdomsforeningen. I fantasien ser jeg for meg at noen griper meg på fersk gjerning nede i Narvesenkiosken en dag og avslører meg. Synes du at jeg like godt bør trekke meg fra styreverv og andre oppgaver i foreningen? Kan jeg i det hele tatt regne meg som en kristen?

Hilsen

Anonym.

Brev D.

Kjære Esther.

Jeg føler jeg må skrive til deg nå. Jeg lurer på om jeg har oppdaget noen problemer i livet mitt.

Etter tre måneder her på Ingeniørhøyskolen, har jeg ennå ikke blitt kjent med ett eneste menneske. Jeg vet aldri hva jeg skal snakke om når jeg møter noen i kantina, og det er forferdelig vanskelig å ta kontakt med dem jeg sitter ved siden av i auditoriet.

Jeg har tenkt over det, og funnet ut at jeg kanskje har hatt det litt på samme måte helt siden barneskolen. Jeg hadde en nær venninne der. Hun sviktet meg aldri uansett hvor mye de andre ertet meg. De andre i klassen hadde jeg ikke noe særlig kontakt med. Da jeg gikk videregående, var vi tre jenter som alltid holdt sammen. Mor var litt skeptisk til noen av dem, husker jeg.

For første gang i mitt liv har jeg begynt å føle meg ensom. Veldig ensom.

Dessuten er jeg feig. Jeg tør ikke ta ansvar. Da de skulle velge styre i kristengruppa, satt jeg og var livredd for at noen skulle foreslå meg, og det enda ingen der kjente meg noe særlig. På den ene siden har jeg lyst til å gjøre noe. På den andre siden tør jeg ikke. Kanskje det er slik mor sier, at i vår familie, dvs hennes, holder vi oss helst litt i bakgrunnen. I fars familie er det motsatt, der mestrer de alt. Tenk om jeg kunne ligne litt på ham i stedet.

Har du tid, hadde det vært fint om du kunne skrive noen ord til meg og gi meg noen tips om hvordan jeg kan forandre meg. Men jeg vet at du har mye å gjøre, så jeg blir ikke skuffet om du ikke har tid.

Kjærlig hilsen

Irene.

Brev E.

Kjære Andersen.

Takk for talene du har holdt i ungdomsklubben etter jul. De har gitt meg utrolig mye å tenke på.

Når jeg kommer tilbake fra påskeferie er det noe jeg gjerne vil snakke med deg om. Jeg skriver like godt et par ord til deg nå, så er du forberedt.

Jeg kommer fra et kristent hjem, selv om far og mor ikke går så mye i kirken. Egentlig har jeg ikke noe å klage over, for jeg har alt jeg trenger. Foreldrene har til og med vært villige til å finansiere studiene mine, og det enda de ikke har så alt for god råd selv.

Likevel er det nesten som om jeg ikke orker å være hjemme lenger. Når vi sitter der ved middagsbordet, har vi ikke noe å prate om, i alle fall ikke noe vesentlig. Mor og far ser imidlertid ut som om de trives med situasjonen. For dem er alt i skjønneste orden. Mor lever for arbeidet på bedehuset, og far ofrer seg for guttelaget i ishockey-klubben. For meg føles det som om jeg sitter der sammen med vilt fremmede mennesker.

Helt vittig ble det da mor fortalte at hun skulle være med å arrangere "Bli kjent kvelder" på Betania. Da jeg foreslo at hun kunne arrangere noen her hjemme, ble far sint og sa at dersom jeg ikke trivdes hjemme, så kunne jeg flytte på hybel.

Samtidig føler jeg meg som en dritt. Far har vært arbeidsledig i mer enn tre år nå. Han har aldri klaget, og han er alltid beskjefliget med ett eller annet, men jeg ser at han har det vondt inne i seg. Det at jeg er sur og trekker meg tilbake, hjelper ikke noe særlig på situasjonen.

Når samvittigheten er helt frynset, tar jeg meg sammen. Her om dagen laget jeg f.eks. den pizzaen som jeg vet at han er spesielt glad i. Det gikk bra i ca 10 minutter. Men før pizzaen var fortært, var jeg så sint at jeg bare måtte trekke meg unna igjen. I påsken har jeg lagt opp til at vi skal gå en lang tur sammen innover vidda. Jeg ber til Gud om at vi må få det fint sammen på den turen.

I den siste talen din snakket du om å "hedre sin far og sin mor". Vel, jeg har, som du skjønner, en del problemer med det.

En annen ting. Jeg har en søster på 17 år som har begynt å drikke seg full rett som det er. Hva tror du jeg kan gjøre for å hjelpe henne?

Ringer deg etter påske.

Kjetil.

Brev F.

Kjære Andersen.

De siste to ukene har jeg hatt veldig lyst til å snakke med deg, men jeg har ikke våget ennå. Sender deg et brev i stedet.

De siste månedene har jeg vært plaget med mye smerter. Nå har legen sagt at det antakelig er fibromyalgi, og at det ikke finnes legemidler som kan gjøre meg frisk igjen. Jeg må bare gå med smertene til de går over av seg selv. Jeg blir nesten desperat bare ved tanken. Jeg lurer av og til på hva jeg har gjort siden Gud synes jeg fortjener dette.

Og så har det blitt brudd mellom meg og forloveden. Det siste året vi var sammen, hadde han en kjæreste på Gjøvik. Men når han kom hjem i helgene, var han sammen med meg som om ingen ting var i veien. Jeg føler meg bedratt - og brukt. Jeg fatter ikke at han kunne drive et sånt dobbeltspill. Han er egentlig ikke typen for det. Samtidig lurer jeg på om jeg kunne ha gjort noe for at forholdet mellom oss kunne blitt bedre. Jeg har ikke fortalt foreldrene mine hva som var årsaken til bruddet. De var glad i Einar, og jeg vil ikke at de skal tenke stygt om ham.

Jeg vet at jeg må tilgi Einar. Men for tiden skjønner jeg ikke hvordan jeg skal make det. Har du noen råd?

Og nå kommer det verste. Jeg har begynt å tenke på at det kunne vært godt om livet var slutt. Mor har vært en del deprimert, og jeg vet at tablettene hennes står i medisinskapet. Hver gang jeg er på badet, begynner jeg å tenke på hvor enkelt det ville ha vært å tømte hele flasken og sluppet fri fra både de fysiske smertene og sorgen etter Einar. En onkel av meg var også plaget med lange depresjonsperioder, og han gjorde det slutt på denne måten.

Jeg vet at jeg trenger å snakke med deg. Får jeg lov?

Hilsen

Rita.